



- Комшија, па докле ће Србији судбину да одређују комесари? – Ђуро, ово нису комесари из оног времена, ово су демократски комесари

Мој комшија Ђуро директор је једног осигуравајућег завода, сваки дан купује „Политику”, али прати и друге медије, углавном ништа не може да му промакне. Кад год ме сретне престрави ме питањем:

– Па, докле овако комшија?

– Шта је сад проблем, Ђуро?

– Докле ћемо да се понижавамо?

– Ко се понижава?

- Ево, новине лепо пишу да на међународној конференцији о безбедности новинара, коју је у Београду организовао ОЕБС, нико из Србије се није побунио када је македонски новинар рекао да се не треба освртати на убиство 16 чланова РТС-а, убијених у НАТО бомбардовању 1999, јер су били део пропагандне машинерије Милошевићевог режима. Нико од наших ни да бекне, да стане у одбрану невиних жртава, шминкерки, техничара, монтажера који ни мрва нису згазили а убијени су на радном месту.

- Није тако Ђуро, ево члан друштвене коморе Русије Максим Сергевич је запитао зашто се на конференцији не спомиње погибија 16 техничара и новинара РТС-а?

- Тај Максим није наш, осим тога модератор скупа госпођа Соња Милинковић одговорила је Сергевићу да организатор то није урадио јер су деведесетих година у региону гинули и други новинари. То је нечувено објашњење, 16 људи РТС-а убијено је на радном месту, мучки, усред ноћи, конференција се одржава у Београду, у Србији, а нико ни реч да каже о томе. Скандалозно је то мој комшија! Кога се ми то бојимо? ОЕБС-а?

- Што би се бојали ОЕБС-а, Ђуро, па наш је министар господин Ивица Дачић сада шеф те уважене институције. Нећемо се ваљда бојати сами себе?

– Па онда се бојимо госпође Дуње Мијатовић, која је представница ОЕБС-а за слободу медија, а која је навела Русију као „једну од земаља у којој убијају новинаре”. Као да у другим државама новинаре не убијају. Иначе, комшија, страшно ме интересује како се то постаје представник ОЕБС-а за слободу медија? Да ли изабраник треба да буде добар новинар, да напише брдо текстова, да му неке текстове цензуришу, а неке и не објаве, па да онда постаје квалификован за функцију представника ОЕБС-а за слободу медија?

– Не знам, Ђуро, мене никада нису звали у то часно друштво.

– Немој да се правиш наиван, неће те никад ни звати, али колико видим по „Википедији” треба само да седиш годинама у разним БиХ регулаторним телима и тако постајеш стручњак за слободу медија. И где баш стручњак за слободу медија целог ОЕБС-а да дође из БиХ?

– У чему је проблем ако долази из БиХ?

– Рано опредељење, или на време уочена чињеница да су другови Бранко Микулић и Тодо Куртовић били највећи браниоци слободе наше штампе? Можда је то и квалификација за функцију у ОЕБС-у?

– Хајде, Ђуро, не буди закерало, можда је госпођа Мијатовић писала неке добре чланке у неким озбиљним новинама? Додуше, ја и поред најбоље воље не могу да се сетим нити једног њеног чланка. Али слажем се с тобом, ако је већ навела Русију као „једну од

земаља у којој убијају новинаре”, могла је барем споменути и убијене чланове РТС-а. Било би људски, комшије смо.

– Комшија, како да то наведе, па нема јој онда функције, оде предивна плата, путовања, луксузни хотели и кабинети, доцирање другима, све то губи. Ко би се тога одрекао? Него, видим да нас је опет прозвао комесар ЕУ Јоханес Хан. Новине пишу да је комесар одговарао на питања посланика ЕУ, извесног Урмаса Паета. Ко је, бре, тај Урмас Пает? Да ли је истина да он има плантажу урми у Тунису?

– Хајде, Ђуро, не шали се, тај Урмас нас је прозвао због војне вежбе са Русима и тражи да уведемо санкције Русији. Исто то тражи и комесар Хан.

– Комшија, па докле ће Србији судбину да одређују комесари? Ја сам мислио да је време комесара и лагера за Србију прошлост.

– Ђуро, ово нису комесари из оног времена, ово су демократски комесари који нас воде у светлу будућност.

– Чекај, зашто комесарима и том Урмасу смета војна вежба са Русима? Па, прошле године имали смо око 20 вежби са НАТО војницима, а само једну, или две са Русима. А војно смо неутрална земља. Где је ту демократија? Осим тога, комшија, објасни ти мени зашто смо потписали тај ИПАП споразум са НАТО-ом, ако се тврди да је тај споразум последица закона „Акт о превенцији руске агресије 2014” за период од 2015. до 2017. који је донео Конгрес САД у жеку украјинске кризе, у мају прошле године. Ми смо ту у друштву Украјине, Грузије, Молдавије, Азербејџана, БиХ, Косова, Македоније и Црне Горе. Сад ће НАТО моћи да кружи по Србији како хоће и да користи војну инфраструктуру Војске Србије, да има екстериторијални и дипломатски статус. Ако смо војно неутрални зашто нисмо такав исти статус дали и Русима, припадницима српско-руског хуманитарног центра у Нишу? Гасили су нам пожаре, спасавали људе у поплавама. Да ли је ико у овој земљи свестан шта је потписано? Па, сутра ће нам Албанија тражити да стационира чету своје војске у Бујановцу, или на Копаонику.

– Е, видиш, Ђуро, како не разумеш ствари. Наши су то лепо смислили, дође нама чета албанске војске у Бујановац, а ми одмах чету војске Србије право у Приштину. Осим тога,

сада можемо да пошаљемо наше војнике и у Чикаго, тамо је много Срба, да их заштитимо. Можемо да пошаљемо наше официре у супертајне америчке базе, одакле се командује нуклеарним средствима. Рецимо у базу Офут у Небраски. И онда све то јавимо браћи Русима. Ништа ти не брени, све је то договорено с Русима.

Ђуро је остао без текста...

(Политика)